

בסימן 'יום העצמאות'

כניסת שבת:
ירושלים: 18:30
ת"א: 18:46
חיפה: 18:48
באר-שבע: 18:38

יציאת שבת:
ירושלים: 19:44
ת"א: 19:47
חיפה: 19:46
באר-שבע: 19:47

יריית פתיחה / אבישי פרי

והאמת הינה, כי היא הנותנת: באמת באדם לא מקנן זדון-לב ממשי להרע לאחר; אין זה אלא ניסיון של זה לתור אחר ניסיון להיחלץ מלאכותית מהתוהו הנפשי שאופף אותו- אצלו פנימה.

'כדור ההרגעה' של הסובל מהעדר סיפוק עצמי - היא השחרת האחר. זהו ניסיון ליצור 'אח לצרה', או ליתר דיוק, להתעלם מהאני המחוחרר.

'אין ילד רע - יש ילד שרע לו', זו לא רק סיסמה חינוכית, היא סיסמה תורנית שנעוצה בלב פרשת מצורע.

ולפיכך, הפתרון האידיאלי אותו העמידה התורה, היא דווקא באמצעות עקירת השורש האפל הזה הפורה ראש ולענה: ייצא האדם מחוץ לחברתו. יתבודד לבדו ובגפו במרחבו האישי, יתהה על קנקן נפשו, וינסה למצוא כיוון ואפיק בכדי למלאות את משאלת נפשו.

כך לא יצטרך לחפש את האושר במקומות אחרים ורעועים; הוא לא יחרחר ריב ומדנים. כי יהיה טוב לו בלב. הוא יהיה רגוע.

אזי כבר לא יהא 'ילד שרע לו'---

1. אין ילד רע - יש ילד שרע לו!

מעודי, ניצב אני תמה מול מקרא זה: "מי האיש החפץ חיים אוהב ימים לראות טוב - נצור לשונך מרע..": מה ההקשר בין טיבם של החיים לנצירת הפה מדבר רע וגנאי? כלום אילו ידבר האדם טוב - חיינו יהיו מעודנים יותר, אטרקטיביים יותר? זה בדיוק מה שישנה את התמונה!?

אכן, השנה נפל לי האסימון, התחוויר לי המבט על מקרא זה באמצעות מסר רעיוני-פסיכולוגי מאלף שמופק מפרשת המצורע, והובא מעל בימה זו כבר בעבר:

אופי העונש שנושא עימו המצורע, במסגרתו ינודה ויורחק מקרב המחנה היהודי למשך שבעה ימים, טעון פשר ובאור: למה נועדה הרחקה זו: לתג-מחיר מוסרי היא באה, או שמא דווקא לחינוך?

נראה, שמסר פסיכולוגי עצום טמון כאן: הבה ונתבונן אפוא מה מביא את האדם לחרחר מדנים ולהכפיש רעהו בלא טעם? מה החור הנפשי שמביא את האיש הזה לנסות למלאותו באמצעות הטלת דופי באחר?

השבוע בגליון:

4

אמן המוזיקה החילוני ששר 'קדיש'!

חשיפה: "הרבי מליובאוויטש האחרון היה אנטי-ציוני מובהק!"

3

הראי"ה הקוק: כך תזהו זיהום נפשי-

מחבר 'הלכות יום העצמאות' מדבר!

4

'הלכות יום העצמאות' - הצצה חגיגית

נא להתפלל לרפואת:

תקווה שרה בת מלכה

גיליון "פרשׁיית השבוע" - לאנשים שחושבים קצת יותר

עורך ראשי: הסופר אבישי פרי. יועץ תוכן: יצחק העברי. הגהה: שמואליק כהן. לקבלת הגיליון - מייל המערכת: abyisrael@gmail.com פלא: 0504116867.

יריית פתיחה / אבישי פרי (המשך)

ומכאן תשובה ניצחת לשאלה בה פתחנו את דברינו: הקשר חד מחבר את ראשיתו של המקרא - העוסק ברע והטוב - לסיומו: כי האיש "החפץ חיים - אוהב ימים לראות טוב", בהכרח הוא גם שיציית לסיפא: "נצור לשונך מרע...". כי מי שאוהב ימים לראות טוב בצלחת האישית שלו עצמו, ממילא נוצר הוא את לשונו מרע על האחר. פשוט אין לו מה לחפש בצלחת של השני. טוב לו. הוא שלו ורגוע.

מעתה הסק: לא ענישה השיתה תורה על האיש, אלא דווקא תרופה נפשית בריאה למועקתו. עובדה: לא נכתב בתורה "יצא מחוץ למחנה" - כי אם "יישב מחוץ למחנה". זה המקום הטבעי שלו. הוא לא מנודה ומורחק מקרב הקהל כאקט של ענישה. הוא פשוט צריך להבריא מהחיכוך התדיר שלו עימם המניב לו היזק.

חז"ל בחכמתם הרבה, תמצתו את המסר הזה במספר מילים: "כל הפוסל במומו פוסל!" (תלמוד קידושין ע, ב). הוי אומר: הטלת מום באחר - היא הטלת מום של האדם בעצמו. ולא בכדי.

הפוליטיקאים בישראל רמזו במעשיהם על התכונה הנפשית הזו, כאשר הצהירו בלא-אומר כי "המגננה האפקטיבית ביותר - היא המתקפה". פירושו הסמוי של משפט זה הינו: כאשר לא טוב לך ואתה מוטח השמצות, ההתקפה היא הפעולה שבה אתה מכריז בגאון כי לא טוב לך מהאחר. אתה שואב אפוא מענה נפשי לנפש השסועה שלך באמצעות ההכרזה הפומבית והבוטה כי אתה אכן מצוי במצב כזה. תגובה זו כביכול מרגיעה את נקיפות המצפון של האדם היוקדות-הולמות בו בעוז.

והאמת היא, כי לא רק פוליטיקאים: כאשר אני חוזה שהעם החרדי מותקף בצורה מילולית-ברוטאלית השכם והערב. כאשר אני רואה כי התנהגות שפויה כלפי חרדים ברחה לה מהאופק התקשורת, אני מבין, מבין כי מישהו כאן מפרפר. מפרכס. גוסס. אני מבין כי אלו הנשימות האחרונות אשר מביעות עצמן בדמות הסתה פרועה כלפי האחר. כנראה, אני מניח, ותשאלו כל פסיכולוג מתחיל, כי שולי הציבור השכן, שעט ומסתער על האחר כאילו היה טרף קל או עכבר אשר נתפס בידי חתול, רע לו. רע לו מאוד. הליב"ה, הצפירה, הצבא, הם רק כסות עיניים לשברון-לב המבעבע אצלו בלב פנימה. זהו רק פורקן לחוסר-אונים אומלל.

ולפיכך, הפתרון התיאורטי לסוגיות הנזכרות, נמצא אפוא רק במקום אחד: בטיפול יסודי הולם לאבדן-הדרך החינוכית במדינת היהודים. כשזה יגיע - לפתע תראו איך שלפתע הבעיות החרדיות נעלמות כליל. האנטישמיות האנטי-חרדית מתמוססת... פלא!

תרשו לי לחתום את דברי בהודעה קטנה: מצאתי, לשמחתי, כי רבה הראשי של ישראל, הראי"ה קוק זצ"ל, כבר עמד ביסודם של דבריו. והנה לשונו: "אהבת ישראל מחייבת את כל האדם, וכשהיא מטביעה שנאה לאיזה חלק מן האדם הוא סימן שלא נטהרה הנשמה מזוהמתה ועל כן אינה יכולה להתייחד בעדן האהבה העליונה" (אורות ישראל ד, ה). כלומר: שנאה מתחילה טרם-כל בזיהום שלוקה בה הנפש, המשליך על היצר הכעור הזה. כנראה, אני מבין, שיצר השנאה האנטי-חרדית מקבל ביטוי במיוחד הודות לזיהום רוחני-חינוכי הפושה לצערנו. פשוט וקל.

לתשומת-לב הפסיכיאטר הלאומי!

בגדר דין "נדר"

כהקדמה למסכת נדרים, מן החובה להקדים את המחלוקת בין הראשונים' בהגדרת דין הנדר שאדם אוסר על עצמו דבר-מה מהנאה. רבינו ניסים (הר"ן) כותב כי נדר חל בין בצורת התפסה (כאשר לידו דבר הנדור וקדוש להקדש המקדש, והוא מחיל בהתאם דין זה גם על החפץ הסמוך לו), בין אם סתם נודר מעצמו הנאה. מאידך, הרא"ש נוקט כי נדר חל רק בצורת התפסה. ויש מקום להבין מההרקע למחלוקת זו.

ראשית נראה, כי בסיס הדברים נעוץ בתובנה הבסיסית המגדירה את הנדר ומזכרת בראשית המסכת (נדרים ב, ב): "נדרים - דמיתסר חפצא עליה" - שהחפץ הוא האסור על האדם, בשונה משבועה שהאדם מסייג ומגביל עצמו מן החפץ.

ויש להבין זאת: האיך האדם יכול לאסור על עצמו חפץ כל-שהוא, הלא ידענו כבר מדברי ספר נתיבות המשפט' (סימן רל"ד) כי איסור דאורייתא הינו 'איסור חפץ' ואיסור של חכמים הינו 'איסור האדם' - ומעתה, הרי רק לתורה ניתן כח להחיל שם איסור בחפץ, ולא בכח האדם.

מלבד זאת: במשנה מוצאים אנו כי בלשון "מודרני ממך", אזירבי עקיבא חכך בזה להחמיר. ולכאורה, הלא כעת האדם סייג והגביל עצמו מן החפץ - ולא ההיפך - והאיך נדר זה יחול. (ואולי משום-כך "חוכך" היה..)

ומצאתי, לרוב שמחתי, בספרו של ראש ישיבת פוניבז', רבי שמואל רוזובסקי זצ"ל שיצא לדון האם איסור החפץ בנדר - הוא פעולה ישירה של האדם - או שהתורה היא אוסרת את החפץ אחרי שהאדם מתבטא בלשון נדר. ולאור הצד האחרון תתורץ תמיהתנו הראשונה. עם זאת-מלשון הגמרא, משמע שמדובר בהשלכה. המשך יבוא...

צוהר לרב בישראל

"הרבי מליובאוויטש היה 'אנטי-ציוני מובהק'!"

ערב יום העצמאות, ישבנו לשיחה מעמיקה במעונו של רבי טוביה בלוי, רב חסידי חב"ד בשכונת נווה יעקב בבירה, ואחד מדמויות ההוד של החסידות, על יחס האדמו"ר האחרון למדינת ישראל. בין בתרי הדברים נחשפנו לתגלית המרעישה: 'הרבי מליובאוויטש בכלל היה 'אנטי-ציוני'!"

כל מי שבקי מעט בהיסטוריה חרדית, יודע כי קודמו של הרבי האחרון מחב"ד, הלא הוא האדמו"ר רבי יוסף יצחק שניאורסון זצ"ל (הרי"צ), דגל בהשקפה 'אנטי-ציונית' למדי: מאמרים רבים הוא מרסס בהם חשף את התנגדותו הנחרצת לקיומה של מדינת ישראל, ואף פסל על הסף ובחריפות את הרעיון האגודאי (אגודת-ישראל) לכנסת ולממשלה. עם-זאת, דומה היה כי ממשיכו בתפקיד, רבי מנחם מנדל שניאורסון זצ"ל, הראה פנים של חיבה למדינה. ידועה היא התנגדותו למסירת שטחים תמורת שלום, וידועים המה גם קשריו ההדוקים עם ראשי השלטון בעניין זה. אמנם הרבי לא דגל, כתנועת המפד"ל, בהתייחסות למדינה החדשה כ'אתחלתא דגאולה' (ראה בספרו שו"ת מנחם משיב נפשי), אך מכל-מקום נראה היה כי הביע פנים שוחקות למדינה. כביכול היה 'ציוני'. בשורות הבאות ננפץ לכם את התזה הרווחת הזו.

"הרבי של דורנו זצ"ל היה אנטי-ציוני מובהק", פותח הרב בלוי, מהאנשים הנטועים עמוק בתורת חב"ד, בדבריו לפרש"י[ת] השבועי. "הרבי לא הפסיק לדבר על זה. הוא כתב מכתב מפורש כי ההשקפה של 'אתחלתא דגאולה' מעכבת את הגאולה ומגבירה את שפיכות הדמים בארץ. הרבי היה חריף בעניין זה".

אבל הרבי כן הביע התנגדות נחרצת למסירת שטחים. זה לא קשור לקו לאומי ברור ומוצהר?

"זו הטעות: אדרבה - ויתור בארץ ישראל הוא עיקרון ציוני מובהק. זה מה שזכתב מפורשות במגילת העצמאות וזו גם המתודה הימנית - שני מדינות לשני עמים. העיקרון של המדינה נסוב היה בעיקרו על עצמאות יהודית בארץ ישראל אחרי הגלות. כלל לא על הארץ דווקא. אתה רואה עובדה: אלו שהסכימו לויתורים - היו 'ציוניים' בעברם. העניין של השמירה לארץ ישראל נבע דווקא מהעובדה שאת החלק הנוסף שקיבלנו בארץ - לאחר 67 - קיבלנו באורח ניסי וללא כל התגרות באומות הסובבות אותנו על ידי הצהרות רהבתניות של 'כוחי ועוצם ידי', על כן לא הייתה כאן בעיה השקפתית".

הרבי הביע יחס של חיבה ויותר, לאישי השלטון במדינה. סוג של אהדה. הלא-כן?!

"אהבת ישראל יקדה ברבי - כלפי האנשים ולא כלפי הדעות שבהם החזיקו", משיב הרב בלוי נחרצות. "על רגל אחת, אסביר: יש שני שיטות במדינה. יש הסבורים כי יש להקפיד על קלה כבחמורה ולצד זה להסתגר פנימה ולדאוג שהשפעות זרות לא יבולעו להם. אכן, יש כאלו שחושבים כי יש לחיות יחד עם עם ישראל, ולצורך כך יש להתפשר פה ושם. שני הגישות הן טעויות מבחינת הרבי. הרבי סבר כי יש למהול את שני הדברים גם יחד: גם יש לשמור על קוצו של יו"ד בלי פשרות, ומאידך יש גם להפגין אהבת ישראל על כל יהודי, ולהאמין כי לכל יהודי נשמה בקרבו ואין להתיימש ממנו".

הרבי הרי היה לכאורה בעד הליכה לצבא, באורח עקרוני (גם אם לא בבני ישיבות). זה ודאי 'ציונות' במיטבה.

"צריך להבין את הדברים כפשוטם: היום ישנם סיבות אחרות שנמנעים בעילתם ללכת לצבא - שאנשים מתקלקלים שם וכדומה, אך בעיקרון, הרבי ראה זאת כחובה: אנשים מחזקים את העם היושב בציון כדי שיהודים לא ייהרגו. לא מדובר כאן ביציגנות' כלל. המדינה קיימת וזו עובדה. הרבי קבע פעם: אנחנו מכירים במדינה דה-פקטו ולא דה-יורה. אי אפשר להכחיש את מציאות קיומה של המדינה. זו מציאות כואבת - אבל זה מה שיש. אנחנו לא בעדה. אך אנחנו גם בעד המשך קיום יהודים בארץ ישראל לכל יעשקונו פורעים ערבים. בני ישיבה לא ינטשו את הישיבה. אבל אדם רגיל, זה משהו אחר. הרי גם בעת מלחמת השחרור, אפילו רב העדה החרדית' רבי יוסף צבי דושינסקי, עודד את ההליכה לצבא כדי להגן פיזית על העם".

"הרבי של דורנו היה אנטי-ציוני מובהק". הרבי מליובאוויטש זצ"ל. ויקיפדיה.

הגיליון מודפס בחסות "דפוס רבי עקיבא" - הדפסת חוברות וקונטרסים בהתחייבות למחיר הזול ביותר! רבי עקיבא פי' ירמיהו ב"ב. טל' 036186186

תרבות - ספרות - דעות

אוהד רצאבי שר 'קדיש' / ראיון

דווקא בלב התקליט החדש של האדריכל והמשורר הירושלמי העלום, אוהד רצאבי, מצאנו שיר על מילות הקדיש. אז מה באמת מושך זמר חילוני 'למהדרין' לעבר מילות המקורות? פנינו אליו לברר את הנושא.

"אני אדם לא דתי - אבל מאמין ביושב במרומים", מסביר ל'פרשני'ת השבוע' אמן המוזיקה הירושלמי הטרי והמקורי. "השיר נולד מתוך רגע של השראה - רגע של חסד וקדושה. זה רגע נדיר שקורה. זה מה שפתח בפניי את שערי המוזיקה".

"גם שאר השירים שבתקליט, הם בעצם דיבורים אישיים שלי עם הקב"ה", חושף הזמר-אדריכל. "אחי חזר בתשובה והסתפח למקהלת 'הצעקה', ומשם אני מחובר לדברים הללו".

והפידיבקים? היו חמים במיוחד. "התקשרו אליי אפילו מצרפת. בעיקר ריגשה אותי העובדה שהתקשרה אליי מנהלת בית ספר חילוני בעיר רחובות וביקשה שאשיר את שיר הקדיש בבית ספרה ביום הזכרון לשואה' שחל בשבוע זה".

"התייעצתי עם ראש ישיבה חרדית בשכונת רוממה בירושלים, אם מותר לשיר שיר על מילות ה'קדיש'. תהיתי אם מותר לשיר זאת, או שרק יתום יכול לומר זאת. הרב עודדני עידוד כפול, והפטיי בפניי כי יש בדבר אפקט של איחוד עם ישראל". השיר, הנוגה בעליל, (ואולי מובן גם למה), מצטרף לעוד סדרת שירים עבריים ששר רצאבי בתקליט, שעוד לא נחשף לקהל בחנויות.

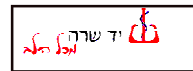
מי שחשף לנו את האיש והשיר, שדר רשת ב' ירון אנוש, אומר ל'פרשני'ת השבוע' כי "מדובר בשיר מדהים. עד היום אנו מכירים את מילות הקדיש דווקא במבט של אמירתן בשעת צער ותוגה ליד הקבר הכרוי של קרוב שהלך לעולמו. אוהד החזיר למילים הללו את הביטוי המקורי של שיר הלל ליושב במרומים".

רפואה והלכה

שאלה: חולה אשר לוגם מכוס ה'קידוש' באמצעות קש - היוצא בכך ידי חובת 'קידוש'?

תשובה:

שאלה מרתקת זו, נשאלה השבוע, כמדומה לראשונה אי-פעם, במוסף התורני של עיתון 'יום ליום' - 'עונג שבת'. הרב משה בן יהודה, המעורר את הנושא במדורו השבועי 'אסופות', מנסה לצדד לשלילה לאור פסקו של גדול הפוסקים, רבי משה פיינשטיין, הקובע בספר התשובות שלו 'אגרות משה' כי כוס חד-פעמית איננה 'חשובה' דיו לשם מצוות קידוש, ומכאן שמא, הוא כותב, יש להקיש את הנדונים ולנקוט כי גם כוס הזקוקה לקש מחסירה מחשיבות שם 'כוס' שלה. מאידך, הוא מביא את פסקו של מרן הרב עובדיה יוסף שנוקט להכשיר כוס כזו, שלא כהרב פיינשטיין. את דבריו חותם הוא הרב בן יהודה בבקשה מהקוראים לשגר את דעתם ותובנתם לנדון המרתק. כולם מוזמנים!

המדור בחסות:

פינת האיחולים

סוף סוף זה קרה!

רוב ברכות משוגרות, לחבר יקר, איש תורה בכל הווייתו וישותו, איש המוח והלב, אוהב הארץ, שרוליק פלדמן יחי', עם ארוסיו עם גולדי בירנצוויג תחי'

אקטואליה / ישראל פרץ

'הלכות יום העצמאות' - מחבר והוגה ה'הלכות' בראיון ראשון נדיר!

"במהדורה הראשונה של ה'הלכות' שפרסמנו - והיה זה בגרסת ספר 'משנה ברורה' - זה הגיע לידי עיתון הצופה ז"ל והוא פרסם אותו כמאמר סאטירה אותו ערכו חרדים...". מצטחק בפני 'פרשני'ת השבוע, ההוגה והעורך שלהם, גיל סלוביק. סלוביק (34), דתי-לאומי בוגר 'הסדר', תושב מכבים-רעות, מסביר שהדבר נכתב עבור פרויקט מדור יהדות באתר 'דיעות'. לדבריו, הוא נועד "להתייחס באורח סאטירי לסוגיות אקטואליות בלשון חזלית מושאלת, כמו לדוגמא: שעת הצפירה, ואם לא צפר בשעה המיועדת, צופר בבוקר שוב בלא ברכה - זאת על משקל, להבדיל, כמובן, ספירת העומר. מדובר בסאטירה על החברה הישראלית, מתוך אהבה וגם ביקורת. החברה החילונית מגיבה מאוד בחיוב. מעניין אותה לקרוא משהו בשפה משנתית-חזלית. הציבור החרדי נהנה מאוד מזה, כמו מסדרת הפשקווילים, שאני עורך לעיתון 'מוצש' עם עמיתי אסף וול".

אחד מרגעי השיא של סלוביק, כתב 'מקור ראשון' בעבר, היו כאשר אברי גלעד הקריא בתוכניתו בגל"צ, את 'הלכות הדיאטה' אותם ערך. "עובדים על זה קשה מאוד", הוא מודה עם תום השיחה הקצרה.

סיפור: הילד שהידס בשירת 'התקווה'

היה זה בשנותיה הראשונות של המדינה. ילד היה אז אברהם יוסף לייזרזון, לימים הרב, יו"ר 'החינוך העצמאי' בישראל.

טקסים תגיגיים רוויי צרמוניה נערכו בבית הכנסת המיתולוגי 'ישורון' הסמוך לשכונה החרדית שערי חסד, והדי האירועים הגיעו לאוזני ילדי השכונה האנטי-ציונית.

הילד אברהם יוסף לא מצא מרגוע לבפשו. הוא שם פעמיו ואץ רץ לעבר בית הכנסת הנחשב. משנעמדו הקהל לשיר את ההמנון הלאומי 'התקווה' פרץ הילד עם חבריו אל המקום, והחל מחדס עינם הלוך ושוב במתחם, במטרה פרובוקאטורית להביע סלידה ושאת-נפש מהעמידה הציונית.

ואיך הגיב הקהל המתאסף? כמובן בזעקות-שבר מתרעמות. הוא ביקש לסלק בהקדם את המתפרעים השובבים.

הרב לייזרזון בתגובה: "לא יודע, גדבר בפעם אחרת".

איש ירושלים, הרב אברהם ישראל גליס: "הרב לייזרזון לא אוהב לחזור לשם, ובצדק. אבל זה מה שהיה".

ואם שאלתם - מה ה'סיפור' בעובדה הזעירה הזו? אז הסיפור בזה הוא ההעזה של יו"ר 'החינוך העצמאי' לעתיד. שכן, בעידן זה של קום המדינה, היו גם חרדים שהסתגורו מצינונה..

בין ציון לצינונות / אבישי פרי

יום העצמאות של המדינה בישראל קרב. סדרת טקסים תגיגיים יצינו את היום הזה במדינה. עם זאת - זה בדיוק הזמן להעמיד טעות פטאלית ועמוקה שנשתרשה, על

מקומה: ידוע לכולנו, כי דורות רבים כמוהו לציון עיר הקודש. זה לא התחיל מעידן תחיית ה'צינונות' לפני מאה שנה פלוס. זה התחיל מאות שנים קודם, אבל משום מה, מישהו כאן שב על השגיאה הזו עשרות פעמים, דבר שלא הופך את השקר להיות אמת: כל הדורות שכמוהו לציון כלל לא היו 'צינוניים'; הם כלל לא כמוהו דווקא לישות מדינית על אדמת הארץ המובטחת. כלל וכלל לא. הם רק ביקשו להגיע ולחונן את העפר, בכדי לקיים מצוותיה של הארץ היהודית וגם להתיישב בארץ הייחודית לעם היהודי כבר מעידן אברהם אבינו, אשר עיני השם האלוקים בה.

מפתיע וצורם למדי לשמוע מידי שנה את ההקשר-לא הקשר בין הצינונות לציון. חכמי הספרדים, אם לדוגמא, שכמוהו לארץ, כלל לא דבקו באידיאה הצינונית שביקשה להקים דווקא מדינה עליה. ומאידך, גם להיפך: היהודים החילוניים שהקימו על ציון מדינה לא בהכרח 'צינוניים'. הם אל בהכרח אוהבים את הארץ וערכיה הרוחניים; הם אוהבים את המדינה שבה. (שבכלל יכולה הייתה לקום, סעיקרון, באוגדה). לפיכך, אני מבקש מכל המצטדקים ומהמטיפים הכרוניים, אנא הסו: החרדים הם ה'צינוניים' האמיתיים; הם ביקשו את הארץ גם בלי מדינה. הם רצו את קדושת הארץ כי היא הארץ המובטחת. לא כי יכולה להוות פיקניק ושופינג מזרח-תיכוני על חשבון הכותרת השקרית של זכותנו על הארץ. כי ה'קושאן' העתיק של אברהם לא ביקש מדינה ולא מוסדות. הוא ביקש ארץ קדושה. שום דבר לא יותר מזה.

"מנהג מדינת ישראל - תורה הוא!"

הנה מספר פסקאות מתוך 'הלכות יום העצמאות' שמגיש ידידנו, גיל סלוביק. ומפני ש'לא כל יום פורים', נמנענו מלהעמיס 'הלכות' על קוראינו והסתפקנו בטעימה פיקנטית בלבד

א. אין להתפלל תפילת ליל יום העצמאות מתוך סידור, אלא מתוך חוברת המחולקת על ידי המפד"ל והאיחוד הלאומי מדי שנת בחירות. וכיוון שנהגו אותן מפלגות להדפיס את מצעיהן ותמונות ח"כיהן באותן חוברות, לא נשתיר מקום אלא לשברי פסוקים בלבד, ולא לתפילת ערבית עצמה, ורבה המבוכה.

ב. מייד בתום תפילת ערבית ירוץ לביתו כדי לחזות בסופו של טקס פתיחת אירועי יום העצמאות, למען לא יפספס מלחזות בטובי לוחמינו האמיצים עומדים כנחנחים במתכונת סמל המדינה, דגל המדינה, ומספר שנותיה. ושמעתי כי דמות צורות משונות יש לו לרס"ד בטבלא שבקיר לשכתו בהן מעמיד את החיילים המסכנים מדי יום העצמאות, ונהנה מאוד מעצמו.

ג. נהגו ישראל לצאת לזבח ולקטר בכמות בליל החג. ועל מה מקטרים? על שמתחיל הערב בהופעה משמימה של להקת מחול מקומית, ורק משנתייבש הקהל כדבעי מביאין את "האומן המרכזי" כדי שישיר שני שירים, ייטול מחצית מתקציב העירייה, ויעבור לבימה הבאה. כלל נקוט בידך: ככל שגירעון הרשות המקומית גדול יותר ועניי העיר מרובים, כך תשפוך היא יותר כסף על "האומן המרכזי". מייד בתום ההופעה שורפין את שארית תקציב העירייה בזיקוקי די-נור.

ד. במקצת קהילות נהגו מנהג מגונה להתקוטט ולריב אם לומר הלל שלם או בדילוג, אך ברוב הקהילות לא נהגו להתקוטט ולריב על זוטי דברים, אלא תחת זאת נהגו להתקוטט ולריב אם לומר הלל עם ברכה או בלי ברכה - וכל קהילה תתקוטט כמנהג אבותיה. עוד נהגו גבאי בית הכנסת לקשטו במיני סרטים כחולים ולבנים, ולארגן הרצאה של אלוף במיל' בענייני דיומא.

ה. כל החומרים כשרים לעשיית הדגל ובלבד שיוכל להתנפנף ברוח מצויה, ובדיעבד יוצאים ידי חובה גם בדגל סטנדרטי מניילון זול המחולק חינם אין כסף עם עיתוני יום העצמאות, יחד עם דמות איקונין של גדול הדור הרב אלוף (רמטכ"ל בלע"ז). ושמעתי כי בשנה זו ציווה שר הביטחון שדמות האיקונין של הרמטכ"ל תתכלה מעצמה טרם שיחלפו ארבע שנים לכהונתו, וכי יצא עליו קצף גדול בשל כך (ספרעי שלג בלע"ז).

ו. הכל כשר לנפנוף: קרטון מקופל של שישיית קולה, קרש חיתוך ירקות, ואף מגשית הקרטון של הכנפיים. מנהג יפה נהגו ישראל לנפנף בכמין יעה שטוח עשוי פלעסטיק צבעוני הנמכר ב"הום צנטער" כ"נפנף" בדמי קנים בזול. כיצד ינפנף? שבע ימינה ואחת שמאלה, ולא יתכוון לנפנף לא למעלה ולא למטה אלא כמצליף. בזמן שהממונה מנפנף, ימרס המשנה לממונה במשרת הפרגיות, ויעיר לממונה כי נפנופו אינו נפנוף.

הערות המצטט: חסרו כאן הלכות רבות העוסקות בחג יום העצמאות 'נדחה' - כמו שחל בשנה זו: איך עם ישראל יסתדר בלי ההלכות; האין ינפנף ואיזה דגל 'דחוי' ינפף? לאלוקים פתרונים.